

Viorel DARIE

Cântec pentru Bucovina

- Antologie de schițe literare și povestiri -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - august 2010

CUPRINS

CUPRINS.....	1
Toamnă la Voroneț	3
Eternele visări	5
Cântecul meu favorit.....	17
Elegie de April	19
Imagini	22
Elegii pe Tabla de Șah	23
Vis în zi de vară	24
Cum să fie zăpada	25
Când vei întâlni o fată.....	26
Steaua Albastră	28
Diamante în zăpadă.....	30
CUPRINS.....	33

Toamnă la Voroneț

Cer albastru-pur, nobil ca o coroană princiară, romantic ca spiritul unei fete frumoase. Pajiști cu otavă de un verde-deschis intens. Frunze sclipind sub razele soarelui prietenos și dulce.

O pasăre necunoscută din când în când își deschide aripile albe pentru a-și ține cumpănitul pe o ramură înaltă de pin, profilată pe azurul cerului.

La mânăstire – ritual tăcut și solemn de vizitare: turiști simandicoși și evlavioși rotesc privirile peste frescele minunate create de meșterii de demult. Se cumpără vederi, se fac poze. Țăranii ajunși aici de prin satele din împrejurimi, risipesc mătâanii în stânga și-n dreapta, pe la tainițe și pe la icoane.

Stau tihnind pe o laviță din curtea mânăstirii, încălzindu-mi sufletul la razele mângâietoare ale soarelui de după amiază și tânjind după căldură precum un pui de-oz!

De ce venisem aici? Doar vizitasem mânăstirea de nu știu câte ori până atunci. Cunoșteam pe de rost icoanele și toate frescele pictate pe zidurile ei. Știam demult inscripțiile și comentariile savante despre ele.

Cu toate acestea obișnuiesc să vin aici pur și simplu ca să mă încălzesc la razele soarelui stând pe această laviță...

Simt cerul ca pe un acoperiș albastru-cristalin ce închide în el silueta cu sclipiri de argint a mânăstirii. Cupola lui cuprinde până departe văile și satele, munții și poienile, pădurile cu vietățile din ținutul nobil și sfânt al Bucovinei.

Îmi pare că bolta cerului reflectă infinitele glasuri omenești de prin sate și târguri, de prin văile obcinilor și lanurilor din câmpuri. Orice s-ar zice, un bucovinean nu e deloc un taciturn: vorbește mult și sfătos, rostind într-una cuvinte de laudă. Își laudă ce-i al lui, dar adesea și lucrul bun văzut la altul. Nimeni nu-și laudă însă propria bundiță înflorată, din blană de dihor. Nici casele arătoase, ca niște bijuterii. Nici caii semeți de la înaltele factoane. Fiecare bucovinean însă se simte bine când este lăudat de altul!

Unul de la munte laudă și suspină după coșarele pline cu știuleți de porumb ale țăranilor de la câmpie. Altul de la țară privește cu sfințenie și jinduiește vârfurile înalte ale molizilor și brazilor de la munte, cu trunchiurile drepte ca niște coloane de catedrală, numai bune de zidit case.

Coasele celor de la munte ar tăia cu hărnicie, chiar cu lăcomie, lanurile de lucernă ale celor de la șes. La fel, cei de la șes, cu vitele priponite-n lanțuri, tânjesc după libertatea vitelor lăsate slobode prin poienile de la munte.

Cuvintele de laudă ale bucovinenilor nu conțin nici când se adună prin târguri, pe la Humor sau pe la Rădăuți. Laudă caii, vițeeii, prosoapele și covoarele lor înflorate. Ciobanii își laudă câinii, orașenii se laudă adesea cu sălbăticiunile întâlnite prin păduri. Un bun tată nu va rezista ispitei să nu-și laude fata când află că ia note frumoase la liceul de la oraș.

Uneori se mai întâmplă, prin locurile acestea, să mai apară câte un “dandy” de la oraș, plin de aere și fițe. Pică pe marți și pleacă pe joi. Vine cu un autoturism elegant, cu retrovizoare impozante la bord. Poartă adesea ochelari fumurii de soare. Înșiră gesturi arogante, se dă cineva de vază abia venit tocmai din Germania, în vizită la niște rude. Părăsește însă fără de veste comuna, scoțându-și autoturismul repede pe șoseaua asfaltată. Își anunță plecarea spre Iași, spre Vatra Dornei sau spre Cluj.

Scump la vorbă, privește absent prin parbriz, răsucind alene volanul cu o singură mână. Nu închide poarta pe care tocmai a ieșit semețul lui autoturism, o lasă să fie închisă în urmă de către cei de-ai casei, care rămân în prag cu suflete pustiite, oftând de dor în plină zi senină...

A plecat “dandy“! Pleacă și liceenii la oraș, cu geamantanele doldora de lucruri. Rămân suspinele celor de acasă și melancoliile prietenilor din vecini.

N-ar fi deloc un paradis acest loc de n-ar fi atâta nostalgie în sufletele oamenilor!...

Au plecat cei veniți de la oraș. Rămân singure pajiștile frumoase ca-n basme. Rămân luncile și poienile pline de turme de tauri întunecați și lucioși. Rămân caii frumoși păscând slobozi pe pajiști în tihna duminicilor de toamnă, odihnindu-se după câte o săptămână mai grea. Rămân femeile și bătrânii din sat așezând cu grijă pentru iarnă otava și lemnele, porumbul și merele. Rămân copiii de școală trimiși cu treburi prin livezi, să pască vitele sau găștele, cu gândul la noile cărți de școală, la uniformele fetelor din vecini – ceva mai albastre decât albastrul de Voroneț!...

Mă trezesc din visare. Soarele se află spre asfințit. Totuși, razele lui blânde încă mai încălzesc. Deasupra - același cer albastru-senin. Frescele de pe ziduri reflectă mai departe lucirile, când albastre când verzi, ale împrejurimilor.

Cupola sfântă a cerului, iarba mățasoasă așternută prin curtea mănăstirii, tihna din jur îl îndeamnă pe oricare venit aici, din orice colț de lume, să-și regăsească liniștea sufletului ca în pridvorul propriei case...

Eternele visări

Intuind atmosfera neasemuit de pură a începutului de toamnă ce coborâse în peisajul străzii, Karl deschise larg fereastra camerei sale. Cu mâinile sprijinite de pervaz, începu să recepteze cu aviditate unduirile înviorătoare din văzduh, menite să alunge monotonia și nepăsarea din timpul verii și trezind sentimente de nostalgie ce dau sens preocupărilor și speranțelor. Adierile vântului, scuturând câte o frunză din umbrarele dese ale plopilor și teilor de pe bordura aleilor, aminteau lumii un sentiment atavic. Inducea astfel sentimentul sfârșitului abundenței inconștiente și reînvia meditația însingurării prin care, periodic, lucrurile și ființele trebuia să se destăinuie asupra rostului lor acelui vameș nemilos - timpul - care respinge fastul de prisos pentru a reține doar esențele supraviețuirii...

Karl Herold, profesor de literatură la Liceul "Ștefan Vodă" dintr-un cunoscut oraș de munte al Bucovinei, căuta să prindă sensurile filozofice mai profunde ale activităților citadine ce se perindau pe aleile orașului din fața ferestrei sale. Soarele lumina orașul pieziș, străpungând, cu razele lui aurii ramurile copacilor înalți de undeva din spatele unor case arătoase. Lucirile soarelui se vedeau ici-colo, printre vârfurile plopilor. Ca răspuns la mângâierile razelor ramurile înalte, înfrățite ale plopilor se aplecau tremurătoare în ritmul vântului coborât din cerul azuriu al toamnei.

Iată, până și impasibilii locuitori ai acestei urbe provinciale începură să-și revină din inactivitate prin pregătiri timpurii pentru iarnă. Câțiva bătrâni grijulii în exces cu soarta lor începură să care, pe cărucioare, coșuri și saci cu provizii pentru pivnițele lor. Un geamgiu înainta șleampăt pe străzi repetând gutural strigătul lui monoton "Geamuri! Geamuri de sticlă! Geamuri!..." Doi meșteri trecură ciondânindu-se în conversații cu ferăstraiele în spinare în drum spre vreun gospodar de la periferia orașului. O trăsură veche și hodorogită trecu pieziș piața din fața cinematografului și opri mai încolo, la o vilă, descărcând scânduri și saci de ciment. Iată, trecu și un boier într-o caleașcă spațioasă trasă de cai falnici, aprig struniți, galopând răsunător din ce în ce mai tare la apropiere, apoi, din ce în ce mai încet la depărtare, până să dispară după colțul străzii. Karl admira filosofic tot acest ritual citadin, ceremonial cât se poate de banal în fapt, dar care-l încânta într-un anume fel. La urma urmei se resemnă, nu se aștepta la nimic nou din agitația de pe alei și străzile acelui orașel de munte.

Și când se pregătea să închidă fereastra tocmai atunci străzile începură să se înviioreze de un zumzet nou, de un freamăt în creștere care îi trezi, iarăși, interesul. Era exact ora când ieșeau elevii de la liceul orașului, mergând spre case grupuri-grupuri în pâlcuri vesele. În discuțiile lor Karl simțea o plăcere greu de explicat, auzind freamătul conversațiilor dintre ei, acea revărsare a bucuriei vieții, glasuri suave și înflăcărate ale tinereții. În situația lui de profesor, Karl recunoștea aproape pe toți elevii care treceau prin fața privirilor sale. Dar acum sentimentele sale, la vederea acestor râuri de tinerețe revărsate pe străzile orașului, erau de o altă natură, copiii erau parcă alții decât acei pe care-i vedea zilnic în clasele de liceu.

Sfârși prin a se cufunda într-o contemplare îndelungă, plină de optimism reconfortant. Filozoful din el căuta însă sensuri noi ale acestor imagini, încerca să-și studieze elevii dintr-un punct de vedere original. Își conducea gândurile cât mai departe în timp, încerca să-și imagineze cum va arăta fiecare dintre acești elevi, să

zicem peste cinci ani sau peste zece ani. Încerca să-și imagineze aceste guralive fete, dar nu mai puțin guralivi băieți, peste un număr de ani, după ce se vor maturiza și își vor croi un rost în viață. Se amuza deșirându-i în sus, încruntându-i figurile peste vremuri, punându-i câte o mustață virtuală, cum ar fi putut să-și asorteze unii dintre ei. Sau punând câte un vârf de burtă la câte un băiat - care acum era cât se poate de firav, dar laudăros, încercând să acopere cu glasul lui pițigăiat discuțiile din grup. Sau câte un chip de femeie corpulentă derivând dintr-o fetișcană suplă și cochetă de acum, care se dă mândrețea grupului de elevi, făcând ochiade băieților.

Câteodată, Karl, devenea mult mai atent și mai impresionat când prin fața lui trecea câte o domnișoară dintre cele cu adevărat alese. Le studia, le cântărea din privire, ca un estet înăscut ce era, încercând să le întrevadă șansele în lumea viitoarelor femei frumoase ale orașului. Era convins că unele din ele vor decepționa cu trecerea anilor. Dar altele, puține însă, ființe superioare, își vor păstra finețea trăsăturilor toată viața, vor rămâne etern gingașe și frumoase.

Știa chiar că multe fetițe de școală, care acum nu se remarcă cu nimic prin fizicul lor, fete cu figuri sfrijite, neluate în seamă, cu timpul se vor înălța în talie, se vor reface la chip, devenind "dive" de o frumusețe răpitoare în oraș. Asta după ce se vor mai împlini, când își vor aranja coafuri maiestuoase pe cap, când își vor comanda rochii scilpitoare la cei mai vestiți croitori ai orașului și când își vor dobândi un stil de mers care să atragă de îndată privirile trecătorilor.

Când un chip al acestor tinere fete i se părea superb, se străduia să studieze dacă este cu adevărat perfect. Rămânea, însă, ușor dezamăgit de îndată ce găsea un mic cusur, neînsemnat la prima vedere. Această dezamăgire însă îi dispărea de îndată ce prin fața sa trecea o altă siluetă de fată frumoasă. "Ce bine e că zeița Natura nu renunță niciodată și se străduiește perpetuu să creeze noi chipuri perfecte!" își zicea el, ca pentru sine...

Trecuse deja destul timp de când Karl admira cetele de elevi care treceau prin fața casei sale. Rândurile lor începură să se rărească, când el căzuse într-un fel de extaz, o contemplare dulce...

*

Se trezi, însă, din această reverie când, la doar câțiva pași în fața sa trecu o siluetă feminină nespuse de atrăgătoare, sprintenă și elegantă, îmbrăcată într-un costum modern, călcând ușor, cu multă grație, pe pavajul aleii. Dar până ca el să aibă timp să-și revină, să-și găsească prezența de spirit în fața acestei întâmplări ca s-o întâmpine așa cum se cuvine, ea întoarse capul spre el, îl privi scurt cu ochii ei mari și expresivi, îl salută cu un zâmbet cochet, apoi continuă mersul ei grăbit, dispărând de îndată în mulțimea care se afla pe alee.

Pentru Karl, această apariție diafană, surprinzătoare, fusese ca un semnal de electrizare spirituală, ca o revelație ce avu menirea să-i schimbe cu totul șirul gândurilor de până atunci. Cine să fi fost acea fermecătoare prezență feminină? Nu-și mai aducea aminte s-o fi văzut vreodată prin oraș. Și ce chip superb dar, mai ales, ce zâmbet plin de farmec!

Simțea că el, cel care până atunci era preocupat de filozofia devenirii persoanelor, alora decât el, acum ajunsese dominat total de apariția această extraordinară, neașteptată, de acel surâs cuceritor, amețitor chiar, care nu avea nimic comun cu experiența de până atunci a sa cu privire la frumusețea feminină.

"De ce mi-a zâmbit orare? își zicea Karl. Mă cunoaște de undeva? Este, totuși, imposibil s-o mai fi văzut până atunci și să n-o recunosc!"

După câteva lungi reflecții, prin mintea lui Karl trecu o ușoară idee, ca o tresărire, care-i făcu ca inima să-i palpite cu putere: ”Nu cumva este profesoara cea nouă de engleză, de care auzise vorbindu-se admirativ, în cancelarie, în cercul profesorilor? Și pe care, pare-se, o zărise și el odată, în fugă, ieșind din cancelarie și intrând grăbită, cu catalogul în mâini, într-o clasă de la parter?...

Nu avea certitudinea că era chiar acea profesoară, atunci era costumată prea diferit, ca pentru școală, și nici n-avusese timp s-o vadă mai bine.

”Orice s-ar zice, încântătoare fată!”, zise Karl, ca pentru sine, în timp ce închidea fereastra, știind că nu avea nici un rost să mai urmărească trecătorii de pe stradă.

*

Tulburat de acest incident sentimental Karl, - care de obicei era perfect stăpân pe destinul său - începu să fie din ce în ce mai preocupat de misterul acelei prezențe feminine neașteptate în acest oraș de provincie. Spera s-o revadă, măcar odată, undeva în oraș, la teatru, sau la bibliotecă. Ce mult i-ar fi plăcut s-o regăsească în postura de colegă de cancelarie, la liceul orașului.

În zadar, însă. În zilele următoare, cea care putea fi profesoara cea nouă de engleză nu-și mai făcu deloc prezența în liceu, nici pe stradă, de parcă ar fi plecat definitiv din oraș. Karl era mâhnit doar gândindu-se la această posibilitate. Prefera, însă, să nu grăbească lucrurile, motiv pentru care nu făcu investigații cu privire la tânăra profesoară de engleză. Pentru Karl, ar fi fost o profanare, un atentat la bunul simț cavaleresc orice tentativă de investigare sistematică cu privire la tânăra profesoară. Nici nu se gândi să studieze orarul școlii, nici să întrebe pe cineva despre ea. Prefera ca lucrurile să capete o dezlegare cât mai firească, iar el să aștepte, cu emoție și pasiune, să trăiască acea suferință nouă, cu speranța că, într-o zi, așteptarea îi va fi răsplătită cu generozitate.

După încă o săptămână, pe când trecea prin Piața Operei, contemplând mulțimea adunată acolo la un început de spectacol, deodată privirea lui Karl a fost atrasă de o trăsură elegantă apărută în piață, din care vizitiul sări în grabă pentru a ajuta la coborâre două perechi de persoane îmbrăcate cu mult fast, o pereche de persoane tinere, și încă o pereche de persoane mai în vârstă.

Dar nu atât eleganța și fastul trăsurii îl impresionară pe Karl, cât chipul tinerei fete din grup, frumoasă ca o prințesă, cu părul șaten, tuns după ultima modă din Paris, cu hainele ei elegante, ce-i ofereau o aleasă distincție. Și, ținuta ei, poate, nu ar fi spus totul, dacă ochii ei, mari și expresivi, răspândind luciri în jur, n-ar fi făcut-o minunată, chiar dacă părea serioasă, neluând în seamă pe nimeni din jur, în mod deosebit.

De bună seamă, Karl, care de cinci ani era profesor de literatură la liceul orașului, cunoștea foarte bine lumea bună din localitate. Iată, bărbatul elegant al perechii mai în vârstă era, nimeni altul, decât avocatul Tătărescu, alături de soția sa, o femeie cam plină la corp, dar volubilă și cumsecade.

Din tânăra pereche îl recunoscu pe Albert, fiul avocatului, de care mai auzise câte ceva. Din câte auzise și după cum se și vedea, nu era cine știe ce de capul lui. Deși înalt, arogant și zeflemitor, mare risipitor de timp pe la baruri și jocuri de noroc, altă ispravă nu auzise despre el. De prea puțină minte, la anii lui, nici nu se apucase să studieze ceva în mod serios, decât câteva luni la o facultate de drept. Avea o față smeadă, priviri idioate, nerușinate chiar, figură cam diformă, cu nasul ridicat în sus, peste o gură trasă cam înapoi. Nici mustața aspră nu reușea să-i repare estetica spațiului dintre nas și gură.

Misterul plana însă asupra frumoasei tinere care-l însoțea pe Albert, ținându-l (e drept, superficial) de braț. După câte știa, avocatul nu avea nici o fată și nici nu ar fi fost de imaginat ca el să aibă o astfel de bijuterie de fată.

Mintea lui Karl începu să-și croiască o mulțime de neliniști. Cine era, deci, această zână superbă? Să fie încă o metamorfoză a acelei frumoase profesoare de engleză? Nici de data acesta nu reuși să descopere misterul acelei ființe sublime care își schimba locul și înfățișarea, fără ca el să afle mai multe despre ea. Dacă fata ar fi îndreptat spre el o privire doar, ori dacă i-ar fi adresat un singur zâmbet, atunci el ar fi fost deplin convins că era aceeași fată care-l salutase, cu acel angelic surâs, când trecuse prin fața casei lui.

Dar ea, la brațul îngâmfatului Albert, pășea maiestuos pe treptele ce urcau spre Operă. În cele din urmă o pierdu din priviri, când tânăra pereche dispăru în mulțimea care se grăbea să intre la spectacol.

*

Dacă până atunci nu pusese la suflet întâmplările cotidiene, de data aceasta mintea lui fusese cuprinsă de o mare tulburare. Deveni pe loc captivat de personalitatea și frumusețea care îi apărea în cale în diferite ipostaze. Știa că nu lui, neapărat, i se cuvine tot ce e mai frumos pe lume, deși mintea lui nu accepta decât frumusețea absolută. Dar, mai ales, nu putea consimți ca o astfel de fată pură să fie asociată cu neisprăvitul de Albert, cel căruia, sub nici un raționament, nu i se cuvenea s-o însoțească la braț.

O nedefinită umbră de nemulțumire își făcu loc în inima lui Karl. Avu, totuși, tăria de spirit să nu cadă în ispita de a o urmări prin oraș, ca să afle amănunte despre ea. Aștepta ca lucrurile să se dezvăluie la timpul lor. Porni, încet, rătăcitor, prin oraș, impasibil la lume, chiar trist. Ajunsese în dreptul casei sale, urcă scările, simțind că un nedeslușit sentiment de deziluzie punea stăpânire peste el.

*

Însă, chiar a doua zi, mergând liniștit spre cancelaria profesorilor, Karl dădu ochii cu o profesoară tânără, grăbită, acum îmbrăcată într-un costum deschis, demn de o profesoară model pe care reuși s-o salute cum se cuvine, iar ea îi răspunse la salut cu un zâmbet dulce, același zâmbet cuceritor ca și prima dată. Tânăra profesoară se grăbi, conștiincioasă, să intre la lecție într-o clasă din capătul culoarului.

Acum era sigur, avusese de-a face cu ipostaze diferite ale unuia și același model feminin, de excepție, cu ipostaze fugitive, mereu șăgalnice și totuși atât de tulburătoare de fiecare dată.

În fine, sosise prilejul s-o cunoască mai bine, chiar în după amiaza aceleiași zile. Pe când traversa piața orașului pentru a ajunge la locuința sa, Karl se pomeni față-n față cu drăgălașa profesoară de engleză care se opri când ajunsese chiar lângă el, bucuroasă de a-l fi întâlnit.

- Salut colegial tinerilor profesori! rosti el ceremonios, întâmpinându-i însă privirea cu bucuria revederii.

- Salut gloria predecesorilor! se prinse și ea în jocul acela de saluturi folosite în cancelariile de liceu ale vremii.

Karl uită că era aproape de casă, deoarece privirile lui o învăluiau cu înflăcărare și admirație. Ea, în același timp, se simțea de minune sub flacăra privirilor lui Karl, deși el o privea prea intens, așa cum ar privi un copil, cu autoritatea unui om

matur. Ea făcea tot ce-i stătea în putință, ca înfățișarea să-i fie lui pe plac, zâmbind cochetă, ca o fată care se străduiește să fie cuceritoare cu tot dinadinsul, dând impresia acelei prefăcute supunerii în fața unei persoane cu multă prestanță.

După câteva clipe de studiere reciprocă, în timpul cărora se duceau adevărate lupte de atitudine pentru a fi cât mai mult unul pe placul celuilalt, fata a fost prima care a zis:

- Sunteți profesorul de literatură, după câte-mi dau seama?

- Da, răspunse Karl. Iar dumneavoastră sunteți noua și încântătoarea profesoară de engleză?

- Da, ați ghicit, domnule profesor! Mă numesc Alice!

- Ce nume frumos! ”Alice în țara minunilor”!...

- Da, încă mă simt copil!...

După câțiva pași făcuți împreună, fata remarcă:

- Se pare că am trecut de locuința dumneavoastră?

Karl privi în jur și-i răspunse distrat:

- Da, văd că am trecut!... Nici nu mi-am dat seama de acest lucru!...

- Chiar așa? V-am tulburat, poate? Îmi închipui că aveți o mulțime de treburi de făcut acasă, ca profesor...

- Am destule! Însă toate aceste preocupări n-ar însemna nimic în viața mea, pe lângă plăcerea de a vă însoți măcar câteva clipe!...

- Sunt încântată! Nu vă înșelați, totuși?

- Ah! Îmi pare că tot ce am făcut în viață până acum e atât de neînsemnat pe lângă minunatele clipe pe care mi le-ați oferit acum!...

Alice, căreia tulburarea și devotamentul lui Karl îi creau o stare cât se poate de plăcută, îi zise:

- Și mie mi-ar plăcea nespun de mult, de ați avea timp să mă însoțiți o parte din drum spre casa mea.

Karl simțea inima cuprinsă de o bucurie proaspătă, nemărginită, deoarece avea posibilitatea să fie în preajma ei, putea să-i vorbească, să-i asculte cuvintele ei dulci, plăcute, dar, mai ales, să-i întâmpine privirile calde și tulburătoare. Întrebările și replicile lor erau cât se poate de obișnuite, copilărești chiar, însă, pentru ei, toate acestea constituiau o fericire nesfârșită, să poată să se audă vorbind, rostind fraze alese, pline de delicatețe, îmbrăcate cu multă gingășie. Discutau despre impresiile primelor zile de școală, despre noile generații de elevi, despre noii profesori din acel oraș de munte, oraș liniștit, dar plăcut.

Dar iată, curând, poate prea curând, ajunseseră la casa în care locuia tânăra profesoară. Ea se opri o clipă, cu mâna își aranjă bretonul de pe frunte, apoi spuse:

- Am ajuns. Aici e casa mea...

Karl privi roată în jur și exclamă:

- Aici? Dar asta-i casa doctorului Petrescu!...

- A! Îl cunoașteți, domnule Karl?

- Sunteți cumva domnișoara Alice, fiica lui, cea plecată la studii la Cambridge?

Ea îl învălui din nou cu privirea, răspunzându-i cochet:

- Și de ce n-aș fi fata doctorului Petrescu?...

- Doamne! Nici n-aș fi visat vreodată că doctorul Petrescu are o astfel de comoară de fată!...

Portița de la casa doctorului se deschise, o deschise însuși doctorul Petrescu, iar Alice îi zise lui Karl:

- Mă iertați, domnule profesor, mă așteaptă tata!...

Și dispăru după porțiță, trecând în pas mlădios pe aleea curții care ducea spre intrarea în casă, iar doctorul pășea mai anevoie în urma ei.

*

Seara, în intimitatea camerei sale, Karl retrăia emoția și evlavia care-i cuprinsese inima și conștiința când își reamintea, pas cu pas, acele clipe sublime oferite în dar de minunata Alice. El, de obicei fire meditativă, contemplativă, echilibrată, acum deveni cu totul dominat și tulburat de acea personalitate extraordinară, diafană în același timp, a profesoarei de engleză, Alice. Câtă măiestrie în priviri, ce frumusețe, ce suflet sublim.

În singurătatea sa Karl rememora, a nu știu câta oară, acea întreagă istorie a întâlnirii cu Alice, noua minune pentru sufletul său. Își dădea seama că tot ce fusese înainte era atât de meschin, de neînsemnat, pe lângă strălucirea clipelor de acum petrecute în compania ei. Era fascinat de multitudinea ipostazelor de care ea era capabilă să se prezinte în oraș, de fiecare dată altfel, dar de fiecare dată superbă, fermecătoare. Acum era sigur că și atunci, la Operă, fata acea elegantă era tot ea, prefăcându-se că nu-l cunoaște, căci cine putea fi alta cu un astfel de chip sclipitor.

Dar, amintindu-și episodul de la Operă, când o văzu pe Alice în compania acelui tip insolent și îngâmfat, Albert, fiul avocatului Tătărescu, Karl simți din nou o umbră în suflet, umbră ce reuși să-i tulbure liniștea spiritului.

Nu scăpă prea ușor de avalanșa presupunerilor în legătură cu acest fapt, încercând, prin judecăți chinuitoare, să anticipeze semnificația acelei nedorite împrejurări.

Ah! Ce legătură ar putea fi între acest anost Albert și această pură copilă? Erau rude apropiate? N-ar crede așa ceva, ar fi știut până acum acest lucru...

Trebuia să ia în considerare și ceea ce putea fi mai grav, că Albert și Alice sunt logodiți. Îngrozitor!!... Și totuși, era nevoit să admită și această eventualitate!...

Refuza, însă, cu încăpățănare să creadă că Alice, frumoasă precum zâna din poveste, ar putea fi logodită cu acel barbar Albert. Chiar și despre el însuși Karl era conștient că nu ar avea tot dreptul ca Alice să-l prefere pe el, neapărat, însă când o imagina curtată de Albert, întreaga sa ființă se revolta, dorea din tot sufletul ca o astfel de profanare să nu aibă loc. Se simțea în stare să se bată chiar și cu nesuferitul de Albert, pentru a o putea izbăvi pe Alice de orice sentiment urât de pe lumea aceasta!

Ocazia de a se confrunta cu Albert era cât pe ce să se producă! De la o vreme Alice, însoțită de Karl, își făceau romanticele lor apariții în oraș, în timpul cărora se simțeau atât de bine, mergând braț la braț. Această stare era o bucurie continuă pentru ea, știindu-se ocrotită cu atâta atenție de delicatul Karl. Pășeau încet pe străzi, cufundați în universul propriilor idei și sentimente, pentru care lumea de afară nu era decât un decor plăcut și luminos.

Dar iată, în timpul unor astfel de plimbări, se auzi zgomotul unor roți și ropot de copite de cai de la o trăsură care se apropia și care chiar opri la câțiva pași de ei. Ușa trăsurii se deschise, din ea coborî deșiratul de Albert, cu urechile și vârful nasului roșii ca para, de bună seamă, de mânie și năduf, care strigă:

- Se poate, Alice?!... De ce mergi pe jos?!... Vino în trăsură mea!...

Dar Alice cuprinzând și mai strâns brațul lui Karl, ca și cum ar căuta instinctiv apărare în el, îi răspunse lui Albert:

- Merci!... Prefer plimbarea pe jos!

Albert se înroși și mai mult, recepționând acest răspuns calm, dar ferm, din partea lui Alice, pe care n-o bănuia în stare să-i dea o replică atât de curajoasă.

- Cum? Mă refuzi?!... Crezi că ăla pe care-l ții de braț acum e mai breaz ca mine?!...

Alice era pornită să reziste atacului, așa că-i replică pe loc:

- Este, nu este, ce-ți pasă? Nu vreau să mai discutăm în seara asta! fu replica ei.

Iar Karl, ca s-o ajute în această luptă, rosti și el, cu voce scăzută, dar fermă:

- Da! Ar fi bine să-ți vezi de treabă! Nu tulbura liniștea discuției noastre!...

Albert, furios ca un curcan datorită insuccesului său, urcă în trăsură, apoi mai adăugă cu mânie:

- Alice, pentru ultima oară, te poftesc să urci în trăsură mea!...

Ea însă era fermă în intențiile ei:

- Poți pleca singur, ce mai aștepti? Nu e nici o pagubă dacă nu mă plimb cu trăsură ta!

Furios de-a binelea, Albert închisese portiera trăsurii, vizitiul struni hățurile și trăsură porni nebună pe caldarâmurile orașului.

- Lasă, vă arăt eu vouă! fuseseră auzite ultimele cuvinte ale lui Albert.

*

Liniștindu-se cu greu în urma acestui episod foarte neplăcut, Alice simți din nou dorința de a fi mai comunicativă cu Karl. Au stabilit să discute mai puțin protocolar decât până atunci, adică să-și spună direct: Alice și Karl.

- Karl, nu-i așa că te-a intrigat tipul ăsta?

- Foarte mult m-a intrigat. Cu multă greutate m-am abținut. Îl detest, chiar de atunci, de la Operă!...

Alice zâmbi copilărește, apoi inspiră adânc aer proaspăt în piept și începu destăinuirea ei:

- Ah! De-ai ști, Karl, ce-i în sufletul meu!... Îmi vine atât de greu să mă readaptez la atmosfera acestui oraș, categoric provincial, atât prin poziție geografică dar, mai ales, prin prisma concepției oamenilor din așa zisa lume bună. Și asta, în comparație cu atmosfera aceea de vis de la Cambridge, în care nu trebuia să mă feresc de nimeni și să dau socoteală nimănui. Nu te alarma, nu am fost o fată ușuratică! Aici, însă, de cum am apărut în acest oraș mic, s-au pus rudele și cunoștințele pe capul meu să-mi găsească, cu tot dinadinsul, un rost provincial: "Cu cine s-o mărităm?... A! Uite, i s-ar potrivi vărul prefectului!" sau: "De ce nu vrei să faci o vizită mătușii avocatului?" Și așa mai departe! Nu-i mai suport! Cum pot scăpa de ei?...

- Te înțeleg, Alice! Dar tatăl tău nu-și poate impune punctul lui de vedere?

- Tata?! Dac-ai ști că tocmai de la el pornesc toate necazurile! Cândva ținea foarte mult la mine, mă alinta, îmi îndeplinea toate dorințele, căci pe mama nici n-am cunoscut-o, a murit pe când eram foarte mică. Tata a ținut să mă dea la studii, la Cambridge. Dar de când am revenit din Anglia, mi-am dat seama că tata parcă era alt om. Îmbătrânise deodată, îl năpădiră unele idei fixe, dintr-ale lui nu-l mai poate scoate nimeni...

- Bietul de el! Să-l fi schimbat oare, îndelunga lui singurătate?

- Și eu bănuiesc același lucru! De fapt, una din ciudățeniile tatei este încăpățânarea cu care urmărește să se pună bine cu familia avocatului Tătărescu, îndemnându-mă și pe mine să mă port cât mai frumos cu cei din familia acestuia, inclusiv cu nesuferita lor odraslă, Albert!...

- De bună seamă, după concepția tatei, cumva, Albert ar fi o partidă excelentă pentru fiica lui...

- Oh, lasă-mă! Papițoi înfumurat, pe care nu-l pot suporta în nici un fel! Să-mi leg soarta de el?! Așa de rău am ajuns?! De parcă n-aș mai fi văzut eu tineri pe lumea asta!...

- Liniștește-te, frumoasa mea Alice! Îmi dau seama cât de injuste pot fi prejudecățile bătrânilor...

- Cele mai multe greutăți vin de la tata, întrucâtva inconștient, căci el vede viitorul meu asigurat alături de Albert, care va moșteni toată averea avocatului, iar avocatul a fost prieten cu tata din tinerețe! De fapt, tata, preocupat de clienții săi, care-l mai solicită și acum, în virtutea inerției, a pierdut luciditatea de a fi atent la aspirațiile fiicei sale. La el, totul se rezumă acum la avere, siguranța materială a zilei de mâine. Spune-mi, așa-i că te-am dezamăgit când m-ai văzut însoțită de fiul avocatului?...

- Se putea altfel? Deși încă nu știam cine ești, văzând o fată atât de frumoasă în compania unui insolent, cum e Albert, începusem să urzesc planuri de eliberarea ta de sub influența lui, știam că și tu trebuia să fii nemulțumită de situația în care ai ajuns!...

- Ești încă copil, Karl! Prezența mea alături de Albert se explică doar într-un singur fel: mi-era milă de "babacul" meu, care mă implora să-i acord o cât de mică atenție lui Albert, precum și familiei sale. Așa că, de voie de nevoie, am consimțit, datorită insistențelor disperate ale tatei...

- Vai, ce situație complicată!...

- De fapt, acum, totul mi-e clar. De când te-am cunoscut, am început să-mi regăsesc liniștea sufletului și să mă acomodez cu viața liniștită din acest oraș!...

- E adevărat oare? Știi câtă noutate și fericire îmi produc aceste cuvinte ale tale?

Alice îi răspunse mulțumită, cu un zâmbet cochet. Amândoi erau nespuse de fericiți, căci toate îndoielile lor se risipiră și se puteau bucura unul de prezența celuilalt.

- Aș zbura cu tine și la capătul lumii! zise ea. Numai să pot scăpa de poftele lacome și reci ale familiilor așa-zise bune, din acest orașel de munte...

Și pe când Karl, divinizând-o, o mângâia părintește pe umeri, Alice simțea o bucurie tinerească speranțe infinite, ceea ce o îndemnă să-i spună:

- Te-ai gândit, Karl, la viitorul tău? La viitorul nostru?

Surprins de conținutul neașteptat de direct al acestei întrebări, Karl se opri o clipă din mers, luă mâinile ei într-ale sale apoi, privind-o cu duioșie în ochii, îi zise:

- Alice! Tu realizezi cât de importantă este întrebarea pe care mi-ai pus-o?

- Aștept cu nerăbdare răspunsul tău, Karl...

- Alice! Mă supui la cea mai mare emoție! Ce aș putea să-mi doresc mai mult în toată viața mea decât să fiu, pe veci, alături de tine, oriunde ne-am duce, orice-am face!...

El continua să se joace cu mâinile ei, ce-i păreau cele mai de preț din lume. Mâinile delicate ale acestei făpturi feminine îi păreau desăvârșite, de origine divină.

- Karl, nici eu nu mi-aș dori altceva decât să am parte de bucuria unei vieți alături de tine! Parcă uitasem o clipă și de principiile cele ciudate ale "babacului"!...

- Oh, se poate, oare, să nu reușim să înduplecam un om cum e tatăl tău să fie de partea noastră, să ajungă să-și înțeleagă copilul?

Cu surâsul ei dulce, cu vagi urme de neliniște pe chip, Alice îi răspunse:

- Mai știi unde-l poate duce ambiția sa de părinte? Vom vedea în curând!

În ceea ce-l privește pe doctor, chiar așa se petrecură lucrurile cum le presimțise Alice: de cum aflase ce gânduri are fiica sa începu să bombăne și să spumege furios, certând-o ori de câte ori o întâlnea prin casă. Iar când ea pleca în oraș, el stătea și o aștepta prin preajma clantei de la poartă, sufocându-se, înecându-se de obidă, până deslușea pașii ei întorcându-se pe stradă. Atunci se grăbea să-i deschidă poarta iar apoi s-o închidă repede în urma ei, revărsând potop de nemulțumiri asupra ei.

- Iar îmi umbli fără rost prin oraș?! Te pomenești că ai pierdut din nou timpul cu pârlitul ăla de neamț!... Ce găsești tu la el? Nu vezi că n-are nici măcar o casă ca oamenii? Darămite trăsură, bani! Ce vrei, s-ajungi servitoare în propria ta casă? Cum dau eu acum ochii cu prietenii mei și cu stimabilul avocat?!...

- Of, mai încetează, tată, cu lamentări dintr-astea. Vrei să te las baltă și să plec în lumea mea? Crezi că eu nu sunt stăpână pe ceea ce fac?

- Cum să fie bine ce faci tu?!... Crezi că e bine să faci doar ce-ți trece prin cap, să nesocotești sfaturile mele bune? De-aia te-am trimis la studii la Cambridge? Vrei să rămâi săracă toată viața?

- Ce-ți faci atâtea griji în privința mea? Oare nu ai destui bani și pentru mine când voi fi la casa mea? Oare nu mă ai decât pe mine?

- Să nu crezi că sunt un prost, s-arunc banii așa cum îți închipui tu! Dacă nu vrei să-mi respecti sfaturile să știi că nu primești nici un șfanț din averea mea! Mai bine îi iau cu mine pe lumea cealaltă!...

Nu te puteai înțelege cu doctorul, își vedea întruna numai și numai de părerile lui. O ținea morțiș, că cel mai bun pretendent la mâna fiicei sale este fiul avocatului Tătărescu.

Karl se convinsese de îndărătnicia doctorului atunci când, într-o seară, o condusese pe Alice acasă până la poartă. Ea se hotărâse să-l invite în casă, să discute deschis cu doctorul. Însă doctorul, de cum îl zări pe Karl la poartă se repezi și închise poarta înapoi, adresându-i cuvinte grele:

- Pleacă de aici! Te-am chemat eu la mine acasă? Să nu te mai prind pe-aici, că pun jandarmii pe urmele tale! Iar tu, nesocotit-o, ai face mai bine să te pui bine cu mătușile lui Albert, în loc să-și pierzi vremea și să-ți strici reputația cu acest "nimeni" ce se crede filozof!...

Lui Karl îi ajunseseră asemenea cuvinte. Simți că trebuie să părăsească locuința doctorului.

- Alice, iartă-mă, trebuie să plec, nu pot ignora starea de spirit a stimabilului doctor! Cu bine, Alice!...

- Așteaptă-mă, vin și eu! îi zise ea, ieșind în stradă, ca semn de solidaritate cu neîndreptățitul Karl.

Plimbarea nocturnă în liniștea străzilor luminate de bolta cerului înstelat le-a fost de bun augur, având darul să calmeze spiritele și să readucă pacea și seninătatea gândurilor celor doi tineri.

- Dar, de fapt, oare de ce mă contestă atât de dur doctorul? Că nu-s român get-beget, ori că n-am avere? zise Karl, încă tulburat de cele întâmplate.

- S-ar putea să fie și una și alta. Cred, însă, că motivul cel mai de seamă este lipsa averii... Parcă un om n-ar putea duce o viață frumoasă, demnă, chiar dacă n-are cine știe ce avere. Sau, poate, "babacul" prea mult își cultivase în mintea sa ideea că averea avocatului Tătărescu mi se cuvine mie!...

De la o vreme Karl, cu chipu-i frumos, armonios, având păr negru și lucios, pășea meditativ alături de Alice, fără să scoată prea multe vorbe. Părea chiar înnegurat.

- Alice, îi zise el după o lungă tăcere, ai fi în stare să fugi cu mine în lumea largă, să zicem... în America, să trăim singuri, stăpâni pe destinele noastre, într-o lume nouă, lipsită de prejudecăți?...

De data aceasta întrebarea lui Karl, atât de clară, atât de directă, o făcu să cadă pe gânduri. În cele din urmă, îi răspunse:

- Te iubesc, Karl, cum nu poți spera mai mult! Aș fugi cu tine până la marginile pământului! Aș îndura orice alături de tine! Totuși, un gând mă neliniștește, gândul că o asemenea decizie de-a mea l-ar putea ucide sufletește pe tatăl meu. Îl iubesc și pe el foarte mult, în ciuda necazurilor pe care mi le face!... Șocul unui asemenea afront deschis din partea mea i-ar putea fi chiar fatal, el care a ținut la mine o viață întreagă...

Karl, văzând atâta bună credință la acest copil de treabă al doctorului, își stinse pe loc oprobiul față de doctor, și-i răspunse ei, cu duioșie:

- Alice, admir echilibrul spiritului tău, dorința ta de perfecțiune. Ai mare dreptate să nu răsplătești cu nerecunoștință sentimentele unui tată, care ține la tine mai mult ca la el însuși. Admir că vrei să creezi doar armonie în jurul tău, atâta câtă se poate în lumea aceasta!...

- Karl, ești admirabil, ești generos! Te iubesc!

- Trebuie să admitem situația așa cum este, să ne bucurăm de viața aceasta frumoasă. Dar vom continua să luptăm pentru cauza noastră. Poate, într-o zi, doctorul va fi și el de partea noastră...

Karl, în ciuda întâmplărilor din acea seară, îndrăzni s-o conducă pe Alice până aproape de casa ei, în timp ce stelele de pe cer indicau deja miezul nopții. El rămăsese în stradă, urmărind-o, când ea intră pe poarta deja deschisă, vegheată și acum de doctorul neliniștit, apoi auzi poarta închizându-se de zor în urma ei.

*

A mai trebuit să îndure Karl un nou afront, de data acesta din partea lui Albert, pe care-l întâlni într-o cafenea. Albert, de cum îl zări, se ridică din grupul de cheflii și se năpusti asupra lui Karl, cu aceste insolite vorbe:

- Ha, ha, să vedem cine învinge dintre noi doi! Ai să vezi cum s-o sătura Alice de sărăcia ta și va ajunge să tânjească iarăși după faima și averea familiei mele!...

Karl turba de-a binelea de mânie, așa că, renunțând să mai caute un loc în cafenea, ieși indignat pe ușă, strigându-i, înapoi, lui Albert:

- Te omor, nenorocitul! Atâta îți trebuie, să încerci doar să te atingi de Alice!

Karl avu, totuși, mulțumirea că Alice a fost scutită să asiste la acest neplăcut incident. Spera ca nici el să nu fie influențat indefinit de această luptă care începu să escaladeze pe zi ce trecea.

*

Alice, care-l iubea pe Karl cu toată pasiunea spiritului ei, începu să intuiască tragismul situației în care se aflau. La rândul lui, Karl o iubea cu o venerație demnă de toată frumusețea ei. Pentru el, Alice era totul, era singura rațiune de a trăi.

Soarta avea însă resurse să complice și mai mult prietenia celor doi tineri, în ziua când Karl arată lui Alice o scrisoare din Austria, scrisoare din partea unei mătuși

de-a lui care își aduse subit aminte de nepotul ei din Bucovina. El nu mai știa nimic de ani de zile de soarta acestei mătuși. Acum însă, mătușa îi scria: ”Nu o duc prea bine cu sănătatea. Vino degrabă la mine, la Graz. Îmi trece prin minte să-și las moștenire tot ce am. Te implor, Karl, ești singura mea nădejde! Nu întârzia mult! Te aștept...”

Nu se știe de ce, Alice simți lacrimi în ochi când el sfârși de citit scrisoarea. Ceva o neliniștea, ceva care se interpunea între ea și Karl. Dacă ar fi putut să-și exprime liber gândurile din acel moment, ea ar fi îndemnat pe Karl să rămână în acest oraș de munte așa cum era, cu venituri mici, cele din meseria de profesor de liceu. Prin urmare, perspectiva plecării lui Karl la mătușa sa din Austria nu-i prevestea nimic bun.

- De ce ești atât de melancolică și tăcută, îngerul meu, Alice? o întrebă el, intrigat de sclipirile de durere din ochii ei.

- Nu știu nici eu ce se întâmplă în sufletul meu! Mi-a pierit însă seninătatea cu care te așteptam, zi de zi, așa sărac cum pretindeai că ești. Iar faptul că poți deveni, dintr-odată, un om bogat, dar cu prețul plecării temporare de lângă mine, nu-mi aduce bucurie nicicum!...

- Scumpa mea Alice, nu-ți face griji din orice! Ce lucru rău poate ieși dintr-o moștenire neașteptată?

Analizând obiectiv toate datele problemei, Karl nu întrezărea nici un impediment în a intra în posesia moștenirii mătușii sale. De abia în acest fel ar putea intra în rând cu oamenii cu stare din oraș, să nu mai fie desconsiderat, vorbit de rău, în lumea cea ”bună” a urbei. Mai ales să nu mai fie ținta ironiilor din partea Tătăreștilor, sau din partea doctorului. Se înțelege, nu pentru el dorea averea, ci ar fi vrut să închine totul ființei sale cele mai dragi, Alice.

Însă Alice vedea cu totul altfel perspectiva plecării lui Karl. Simțea o neliniște ansenstrală, neexplicabilă, în sufletul ei. În cele din urmă, văzându-l pe el mereu melancolic, îi zise:

- Karl, la ce te gândești acum? Ce se întâmplă cu tine?

El însă rămânea îngândurat, ofta des și nu zicea nimic. Deodată, o privi drept în ochi, o mângâie pe păr, apoi îi zise, încurajând-o:

- Vei vedea, Alice, totul va ieși bine! Voi moșteni averea mătușii mele și atunci tatăl tău nu va mai avea nimic de obiectat în privința alegerii tale în viață!...

*

Rămânând singură pe peronul gării din oraș, după ce Karl plecă cu trenul spre Austria, ca urmare a unei noi scrisori sosite de la mătușa sa din Graz, Alice se porni pe plâns ca un copil mic, cu durere și deznădejde, cu toate asigurările lui Karl că nu va lipsi mult, că el voia doar să vadă care-i situația mătușii sale, iar apoi să se întoarcă degrabă în țară. Karl era decis să facă astfel, atunci când el o saluta, prin fereastra deschisă a vagonului de tren, asigurând-o de o nespusă dragoste, în timp ce trenul se urnise și se îndepărta din gară.

După ce și ultimul vagon al trenului dispăru la un viraj al drumului de fier, Alice rămăsese singură, cutremurată de neliniști dintre cele mai rele. Pentru prima dată, se simți singură și neajutorată pe lume.

Dar nu avea de ales. Ștergându-și lacrimile, se întoarse, cu teamă și dezgust, la casa tatălui ei. Închisese cu ciudă poarta la care și acum aștepta răbdător doctorul, ca în cele din urmă să se refugieze în camera ei, în care spera să-și regăsească liniștea. Dar pentru asta vărsă lacrimi amare, lacrimi de deznădejde și durere.

Doctorul, trezit în ființa lui amorțită de starea îngrozitoare a fiicei sale, parcă începu să-și revină din intransigența malefică în care căzuse în ultima vreme. Începu, în fine, să fie conștient de drama dezlănțuită în inima fiicei sale. Acum, dintr-odată, își dădea seama de cele întâmplate, văzu unde duseseră ambițiile sale prostești. De abia acum începea să fie capabil să vadă că pe lumea această sunt lucruri cu mult mai importante decât averea sau stima concetățenilor.

*

Reacția de tristețe, disperare chiar, a lui Alice, doar de la o simplă plecare a lui Karl în Austria, se datora, poate, capacității ei de anticipare a tragediilor viitoare care urmau să se abată asupra ei, doar câteva zile mai târziu...

Când primise vestea cea cruntă din îndepărtata Austrie, de la mătușa lui Karl, precum că nepotul ei suferise un accident de automobil, Alice era deja sfârșită de neliniști și lacrimi. Încât această veste îi confirmă tragedia unui destin aflat deja într-un iremediabil declin...

Accidentat foarte grav, Karl, după ce fusese internat câteva zile într-un spital din Viena, a închis ochii pentru totdeauna. După o săptămână, Alice primi cutremurătoarea veste, care consfinți tragedia trăită de ea cu multă anticipație și care pusese capăt tuturor năzuințelor ei din viață...

Cântecul meu favorit

Știu un cântec pe care nimeni nu-l știe, căci este doar cântecul meu. Chiar și eu îl aud destul de rar și mereu pe neașteptate.

Și tu auzi acele sunete în ritmul pașilor de dans, venind din depărtări nostalgice, de undeva din timpuri glorioase? Ele sunt crâmpeie din cântecul meu! Răsună dulce și melancolic, precum un tango. Dar nu e un tango. Nici vals nu e! Deși e avântat ca freamătul serbărilor de demult, nu e nici un tango și nici vals nu e!

Cântecul meu favorit este peste tot în jurul meu și în închipuirile mele. Îmi simt aripile delicate purtându-mă în zbor planat deasupra marilor întinderi de câmpie, apoi pe coamele înșorite ale dealurilor. Acolo mă simt ca un prinț romantic, privind generos peste sate și oameni.

Sunetele cântecului meu le recunosc din adierile optimiste ale vântului de primăvară; ori din feeriile toamnei care-și revarsă cu foșnet potopul bogat de frunze pe aleile tăcute. Aud cântecul meu favorit în suspinul întinderilor mari de iarbă aurie, în miez de vară, sub cerul senin ca un antic vas.

Cântecul meu e duios ca marea limpede, în care înoată pești argintii venind dinspre adâncuri.

Când plec la plimbare, prin parc, o singură frunză în mâna mea îmi readuce aminte notele dulci ale cântecului meu. Atunci simt că dansez, nu că merg, iar gândurile mele devin visări.

Armonia sunetelor acestui cântec izvorăște din fascinația lungilor și pasionantelor istorii ale civilizațiilor demult apuse, sclipitoare cândva pe înșoritele țărături ale mărilor. Ori din voioșia generațiilor multor copii zburdând fericiți, de când e lumea, prin preajma tihnitelor case părintești.

Când sunt cuprins de gânduri triste, un singur crâmpei din cântecul meu îmi este de ajuns să-mi alunge neliniștea. Toate lucrurile redevin luminoase și necazurile fug de îndată.

Asemăn cântecul meu cu o pasăre care zboară lin pe deasupra-mi, sau cu un fluture cu aripi delicate sclipind în razele soarelui. Nici necazurile, nici grijile nu-mi pot umbri cântecul. El rămâne veșnic, mereu bucuros, candid și inocent, precum zâmbetul de copil.

Într-un timp am crezut că am pierdut cântecul meu favorit, căci nu-l mai auzisem de zile în șir. Ce zile cumplite au fost acelea! Totul părea umbrat de nori gri, apăsând deasupra orașului și, mai ales, asupra spiritului meu zdruncinat! Orașul îmi părea trist și monoton, iar trecătorii păreau că-mi aruncă priviri piezișe. Îmi părea că sunt epuizat, înfrânt, lipsit de melancolie și de poezie, împresurat de sentimente nefericite...

Dar, când tocmai credeam că nimic nu-mi mai rămăsese pe lumea asta, dintr-odată un firav sunet am auzit lângă mine... Ce era sunetul acesta? O pasăre?... Nu, nu erau păsări prin preajmă... Aud sunetul iarăși. Nici de data asta nu e o pasăre? Iarăși nu e!...

O plâpândă și melodioasă șoaptă răzbate până la mine de pe tulpina unei flori. Ce sunt gingașele sunete pe care le aud neconținut? Nu sunt altceva decât acordurile cântecului meu, cel atât de drag!

- Unde ai fost plecat în tot acest timp, cântecul meu favorit?

- Eu sunt un cântec mic și drăguț, "Tonito"!...

Ah! Cât de drag și delicat ești, cântec divin! Vino aici, în sufletul meu, prietene drag! Ce fericit sunt că te-ai reîntors la mine! Fii pe veci prietenul meu! Ia-mă pe aripile tale și du-mă până la capătul zărilor, în sunetele unui romantic tango!...

Să nu cunoască margini drumul tău către soare, spre cer și splendoare! Să aduci zile senine și pace în sufletul meu! Să alungi negura uneori greu apăsătoare de deasupra orașelor și oamenilor!

Fii blând și gingaș ca o mână de mamă care-și mângâie copilul! Fii limpede și senin precum izvorul unui munte! Fii privirea duioasă a dragostei din inima unui poet!

Fii veșnic generos și romantic, cântecul meu favorit!

Elegie de April

Vânturile, nemiloasele vânturi de primăvară, suflă cu putere peste satele de munte, zburind dranița caselor vechi și îmbătrânindu-le pe cele noi.

Zăpezile grele ale iernii s-au dus, curgând pe albiile la vale în șiroaie reci. Pădurile sunt încă de neumblat din cauza troienilor mari și grele.

Austrul puternic suflă cu putere peste fața tristă a lumii, umplând văile de vârtejuri, smulgând ramurile copacilor și scândurile din preajma caselor, ducându-le în pustietăți...

Gardurile văduvelor bătrâne și neajutorate s-au dărâmat și cine știe dacă vor mai fi ridicate vreodată la loc...

Parii și stâlpii fluieră sălbatic un cânt insistent și sinistru și totul pare trist și pustiu... Pădurile, brazilii înalți, molizii, freamătă puternic o simfonie sihastră, măreață precum cascada unui fluviu sau valurile unui ocean răsculat. Copacii mari suspină puternic, se clatină, se răsucesc, zbatându-se vitejește să rămână pe picioare...

Dar demonii furtunilor de munte nu se astâmpără, nu se lasă, până nu aud brazilii trosnind și nu le văd căzând cu trosnet asurzitor în prăpăstii. Geamătul întregului codru e și mai puternic, înghite degrabă orice soartă tristă a vreunui brad căzut...

Geamurile caselor zăngănesc puternic, se zbat ca niște păsări în laț, încât pare că din clipă în clipă se vor sparge în țândări și vântul va intra în odaie.

Ca niște fantome răsculate vânturile suflă puternic asupra coamelor dealurilor, zburind clăile de fân și gonind peste țarină smocuri de paie nemâncate de vite în iarna cea lungă...

Îmi pare că vântul a deschis ușa grajdului și noaptea ar putea intra lupii în staulul de vite...

Mi-e frică să ies din casă, mi-e teamă și să aduc apă de la fântâna din ogradă, căci afară zboară scândurile din garduri și crengile rupte din copaci. Dar trebuie să ies, căci oile noastre au fugit de acasă și trebuie să le caut până nu se întunecă de noapte... Cu căciula îndesată bine peste urechi și cu un suman vechi de-al tatei pe spinare ies pe câmp, ca un viteaz proptit în vânt și păzind cu mâinile căciula de pe cap să nu mi-o răpească vântul.

Priveliște sinistră în jur, vântul urlă și mai tare, gardurile fluieră, dealurile domoale stau adormite în oala cea mare și rece în care fierb pădurile, iar norii aleargă nebuni spre răsărit ca niște fantasme cenușii...

E tot mai întuneric, vântul se întetește, se face și mai rece. Mă urc pe culmea muntelui, acolo unde se termină țarinele și încep pădurile, să pot vedea departe până în zare și să ascult vuietul furtunii din văi.

Câmpul e pustiu, iarba de anul trecut a fost cosită, mutată în clăi, mâncată de vite...

Mi-e teamă că vara nu va mai veni iar vitele vor suferi de foame dacă nu vor vrea cumva să mânânce cetină din pădure.

Disting destul de clar prin întuneric cioatele arse ale fagilor în jurul cărora în toamnă stăteau, înveliți în sumane, câțiva copii și o bătrânică, cu cartofii puși pe jăratec, încălzindu-se la foc și păzind vitele și oile. Bătrânică aceea murise în iarnă, a găsit-o o nepoată de-a ei fără suflare, căzută lângă soba ei rece. Au bocit-o rudele și

vecinii, i-au făcut un coșciug de scânduri și au dus-o la cimitirul de pe deal. Căsuța ei a rămas pustie, părăsită, se vede de departe având un singur geam alb, văruiat sub forma unui cocoș... Trist va fi însă abia la vară când nu va mai fi biata bătrânică să aibă grijă de copii și de oile altora la păscut, să le spună copiilor povești de demult!...

Pustii sunt și marginile de pădure. S-au dus zilele cele calde de vară când copiii adunau printre rădăcini groase de copaci bureți albi, rășcovi, hribi și gălbiori. Nu mai e nici urmă de fragi, căpșuni, afine și zmeură, după care umblau copiii veseli, cu cănițe în mână călcând iarba din fânețurile oamenilor supărați că vor cosi cu greu la vară iarba bătătorită și încălțită de copii...

Sunt uimit că văd prin întuneric din ce în ce mai clar și-mi par toate mai limpezi. Văd un iepure, departe într-o râpă, ca un ghemotoc negru, sărind ca o umbră mică pentru a se ascunde mai temeinic sub un mal. Și simt, pe dealul acela negru și împădurit, de dincolo de pârâu, cum sclipește ceva, în întuneric, ca niște ochi de lup. Dar nici lupul nu se încumetă să iasă din desișuri pe un asemenea vânt sinistru...

Colo în vale, mai înspre stânga, într-o poieniță, locuia cândva un bătrân. Sunt mulți ani de când a murit și el. A venit de tânăr pe aceste meleaguri, a tăiat câțiva copaci, și-a făcut o casă micuță din trunchiuri de lemn încheiate la muchii. Singur și-a tăiat copacii, a ars cioatele, a scos rădăcinile din pământ și și-a făcut o poiană și un mic ogor în jurul casei. Avea copii, însă aceștia, făcându-se mari, au plecat în lumea largă. Iar femeia îi murise demult de tifos încât omul, rămas singur, s-a mai chinuit vreo treizeci de ani în valea aceea din care n-a apucat să mai iasă vreodată.

Văd buturugile arse, negre ca niște oi risipite prin poieni. Fiecare din ele are istoria ei, fiecare ar putea spune o poveste despre cele petrecute pe acolo, despre mărgeția copacului care a fost tăiat, despre copiii care s-au jucat prin preajmă, despre furtunile pe care coroanele le-au îndurat cu vitejie. Acum totul a rămas doar cioturi și scrum!...

Nu știi de ce n-au lăsat oamenii în pace copacii, de ce i-au tăiat cu joagărele lor mari și negre, culcându-i la pământ. O mulțime de brazi falnici, paltini și molizi... De ce oare a mai rămas să se vadă, zăcând prăbușit și putrezit trunchiul unui fag noduros care intră, se vede clar, din ce în ce mai mult în pământ!...

Nu știi de ce s-a dărâmat, putrezită, o șură veche, singuratică în mijlocul câmpului, care avea pe vremuri o ușă și un acoperiș, iar acum sar înăuntru și afară vitele peste cei câțiva răzlogi de lemn ce-au mai rămas din pereți, ispitite și ele de buruienile care cresc din abundență în șură, vara răbufnind și prin acoperiș...

Nu știi de ce se grăbeau așa de mult oamenii în fiecare vară să strângă fânul, să nu vină ploile să-l ude. Căci acum, și mulți dintre oameni, și fânul din aceste locuri sunt de mult sub brazdă...

Nu știi cu ce va fi mai bună iarba din anul acesta, cea care va răsări peste iarba uscată din anii trecuți! Nu știi de ce peste tot, în păduri, se văd pene de păsări mici mâncate de ulii și de vulpi.

Nu știi de ce găesc bucăți de greble rupte, fără dinți, aruncate prin poieni. Nu știi de ce copiii aruncă atâtea pietre prin fânațuri încât cosașii, la vară, își vor știrbi coasele în ele!...

Nu știi de ce sunt atâtea zile frumoase, dacă după ele vin atâtea ploi și vremi mohorâte!...

Nu știi de ce crește iarba pe drumurile pietruite cu grijă. Nici de ce carele se împotmolesc adânc în noroiul ulițelor strănte!...

Încep prea multe lucruri să nu le mai înțeleg, să nu mai aibă nici un sens pentru mine. De ce, de exemplu, moș Ilarion a trebuit să lupte de partea austrieșilor, tocmai pe coastele Dalmației... Pentru ca apoi să trăiască și să muncească, doar cu o

singură mână, rămas și singur, în bordeiul lui mohorât și strâmt ca o cușcă de dulău... Sau, de ce vântul trebuie să întoarcă fumul înapoi, pe horn, în odaie, înroșind ochii copiilor și îmbătrânind icoanele, și așa sărace, ale oamenilor nevoiași... Sau, de ce zăpada e mai mare când e mai puțin fân în stog, sau de ce plouă din greu atunci când pământul mustește de apă!... Sau, încă, de ce mi-e mai frică noaptea pe lună, decât atunci când afară e întuneric beznă!...

Am coborât și-am urcat de câteva ori văile și culmile din jurul satului. Era întuneric, vântul sufla fără milă, rece și puternic. Brazii vuiau prin păduri...

Dar încă n-am reușit să găsesc oile! Vroiam să mă urc într-un molid să văd mai bine împrejur; dar mi-era frică să nu mă doboare vântul. Colo, chiar nu departe de mine, s-a prăbușit cu un trosnet puternic un brad bătrân, scoțându-și afară cu totul rădăcinile din pământ, arătând acum ca un cort sălbatic ce va fi un adăpost bun, la vară, când vor veni ploile...

Disperat și plin de remușcări, băjbâiam încă după oile mele pe întuneric. Dintr-odată îmi trece ceva ciudat prin gând: poate că oile mele s-au întors singure acasă!

Mare mi-a fost atunci bucuria, dar și uimirea deopotrivă când, ajuns și eu acasă, descopăr la adăpostul unui stog de fân de lângă grajd toate oile mele, albe și negre, aciuiate acolo pe întuneric de teama vânturilor pustiitoare!...

Imagini

Acolo, departe, dincolo de linia albă de zăpadă, există o câmpie verde. Acolo îmi sunt gândurile și casa.

Adieri ușoare și calde ale vântului clatină ușor delicatele ramuri cu flori roșii. Cele multicolore zâmbesc duioase în razele soarelui.

Înconjurată de grădinile parcului se înalță albele și somptuoasele coloane ale Academiei, cu frontoane bogat ornamentate, capodopere vechi ale artiștilor din generațiile apuse. Mulțimi de studenți își petrec clipe fericite pe aleile parcului.

Alături de Academie, suplu și singuratic, se înalță un plop cu frunze tremurătoare, care presimte furtună și ploaie chiar și atunci când vântul abia adie și ceru-i senin.

Un vânt puternic apropie din ce în ce mai mult o furtună întunecată ce coboară de sus, vărsând dintr-odată șuvoaie de apă peste elegantele colonade ale Academiei. Natura însăși este cutremurată de dezlănțuirea furtunii. Doar o singură pasăre își dorește o astfel de vreme, îndrăznind să se înalțe maiestuos către semețiile cerului și înghițind avidă șiroaiele de ploaie.

Sunt un vânt călător, azi sunt aici, mâine - cine știe unde în altă parte. Sunt pornit să ridic pălăriile colorate, de vară, ale domnișoarelor care se plimbă. Nu vă uitați mânioase la mine, sunt doar un vânt efemer, în curând voi pleca!...

Pe apele liniștite ale unui râu se propagă unde concentrice stârnite de o colonie de boboci de aur ce înoată cu vrednicie pe apă. Cel mai frumos dintre ei este favoritul unui copil. Poți vedea ochii adânci ai acestuia admirând bobocelul care își face loc printre ulucii gardului?

Izbăvește-mă de ziua de azi! Fie acum mâine și o zi de sărbătoare! Să-mi pară că sunt tânăr și visător, trecând alene pe aleile parcului. Să întâlnesc privirile luminoase ale romanticelor fete îmbrăcate în rochii albastre și întâmpinându-mă cu zâmbetul pe buze.

Fie ca lumea să fie mereu pură și fericită!

Elegii pe Tabla de Șah

Privirile îmi urmăresc insistent fascinanta tablă de șah. Cu cât o privesc mai mult, cu atât îmi pare că ea, tabla de șah, este cu totul ieșită din uzul comun. Ticăitul ceasului de control mă hipnotizează.

Îmi pare că tabla de șah e colorată feeric. Unele pătrate sunt albastre, precum cerul Bucovinei sau apa Dunării dintr-un vals vienez. Celelalte pătrate sunt verzi, precum vara iarba din insulele nordice sau pădurile de mesteacăn din stepele rusești.

Tabla de șah e magică, așa cum, de altfel, sunt și piesele de pe ea. Jocul fantastic al luminilor mă face să văd pătratele albastre ca pe niște lacuri misterioase într-o salbă de fiorduri în care plutesc, precum niște gondole elegante, turnurile și nebunii. Iar pătratele verzi apar ca niște insule înconjurate de strâmtori și lacuri. Pe insulele verzi îmi pare că răsar castele fantastice, iar ramurile sălciilor pletoase se apleacă până spre luciul apei.

Nu e netedă tabla mea de șah. Unele pătrate sunt situate la mare înălțime, ca niște piscuri de munte. Altele sunt prăbușite în adâncuri, ca niște abisuri. Unele pătrate sunt mici, ca niște loturi de grădini ale pensionarilor de la oraș. În timp ce altele sunt ca niște moșii întinse, în jurul cărora regii își fac planuri strategice.

De acolo, de pe înălțimea unui pătrat, o privire agilă și aprigă a unui nebun advers urmărește intens mișcarea pieselor mele! Mă tem de privirea lui! De aceea stau ascuns mai tot timpul în spatele calului meu!

Trebuie să veghez pionii mei, pe care-i sfătuiesc mereu să nu se aventureze prea mult de acasă, momiți cumva de ceva anume în pădurile de variante adânci și înfricoșătoare. Mi-e frică să nu-mi pierd pionii, ei sunt sufletul jocului de șah. Ori să nu cadă în acele capcane de genune din fața poziției inamicului. Căci acolo, de partea adversă, sunt niște zmei, de fapt niște cai fioroși, gata-gata să-mi înghită toți pionii!...

Însă pionii mei, copiii mei de suflet, nu mă ascultă: cu toții se îndepărtează de zidul castelului meu, ajung până aproape de tabăra adversă unde sunt de îndată capturați și răpuși cu cruzime. Rămân aproape singur, într-un câmp primejdios. Căci și regina mea tocmai a fost ademenită într-o capcană și s-a prăpădit!

Văd piesele grele adverse zburdând în jurul meu, amenințându-mă de peste tot. Doar turnurile mele mai luptă din răspuțeri. De la un timp însă, pier și ele, căzute la datorie.

Simt că sfârșitul mi se apropie. Mai am însă un gând, doar unul: să părăsesc poziția de siguranță și să apar eroic, prin surpriză, în mijlocul tablei. De acolo, săltând din pătrat în pătrat, să ajung la acel colț de tablă unde regele advers cam moțăie, prea sigur pe el și pe armata sa, deși în realitate numai regina lui domnește cu autoritate. Ea este o regină a șahului programat!

Ah, cerule îndurător! Am și văzut-o! Ce splendid arată! Acum pot să trec resemnat pe marginea tablei și să aștept liniștit sfârșitul partidei.

Vis în zi de vară

Ce zi minunată! Cer albastru și pur. Parc întins și verde. Soarele luminând dulce. Tulpinile cu flori roșii și ramurile teilor legănându-se ușor. Marginile înverzite ale parcului reflectându-se fantastic pe cerul curat și clar al orizontului.

Nu e nimeni în tot parcul. E doar paradisul meu. Sunt un leneș, dorm liniștit, izbăvit de orice griji, cât e ziua de mare, printre ierburi și flori. Lucrează albinele pentru mine, așa că eu dorm liniștit, cu fața la soare, în adierea caldă de vară.

Atât de adânc am adormit încât, de la o vreme, încep să visez. Îmi pare că cineva se apropie de mine și îmi privește somnul. Pare a fi o școlăriță simpatică.

Ce fată frumoșică! N-am mai văzut nicidecum una mai minunată ca ea! Ce zâmbet încântător, ce priviri scânteietoare și câtă gingășie!...

Poți să-mi arăți caietele tale?... Nu ai caiete?... Atunci, te rog, arată-mi cărțile tale de școală... Nici o carte?... Povestește-mi despre lecțiile învățate azi... Nici o lecție?... Bine, dar ce fel de școlăriță ești?... Vreau să-ți văd ghiozdanul... E gol?... Ah!... Ce-i asta? Înăuntru, în ghiozdan sunt doar plante și fluturi!? Nu ești școlăriță?... Da, acum înțeleg bine, ești îndrăgostită de natură și pasionată de studiul ei! Povestește-mi ceva, orice vrei tu și dacă vrei...

Minunata ființă s-a așezat chiar lângă mine. Îi simt atât de aproape răsuflarea pură, bătaile ușoare ale inimii și, mai ales, privirile misterioase ale ochilor ei!

Când m-a atins cu mâna pe față, m-am trezit. Am privit în jur, nedumerit. Fata cea frumoasă dispăruse. Unde era? De ce a plecat așa de repede?

A fost o ființă sau numai un vis de-al meu? Cerul poate că a fost rochia ei de vară, albastră? Soarele cel dulce i-o fi fost privirea din ochi? Oglindirile orizontului poate au fost ochii aceia plini de mister? Trandafiri erau buzele acelea de culoarea cireșelor coapte? Ramurile suple ale copacilor puteau fi mâinile ei delicate? Vântul acela ce adia ușor a fost cumva caldă răsuflare din pieptul ei?

Aș vrea cândva să mă trezesc aievea, iar și iar, în mijlocul acestui vis. Știu că îl voi regăsi cândva, poate atunci când cerul va fi din nou albastru, când iarba va fi foarte verde și când orizontul va fi iarăși pur!

Cum să fie zăpada

Câmpurile uscate de geruri și vânturi să prindă adierea de-abia perceptibilă a unei brize răcoroase de la miazănoapte, iar ramurile golașe ale copacilor să înceapă să freacă, fluturând puținele frunze care au mai rămas pe vârful rămurelelor. Negura grea să acopere cerul și văzduhul și văile și pădurea, departe, în toate zările, iar nori mari și tulburi să se îngrămădească pe spinările neguroase ale dealurilor.

Baierile ninsorilor să se dezlege, să ningă întâi cu fulgi mici, apoi cu fulgi din ce în ce mai mari, într-un dans desăvârșit, învârtit, vânturând vijelios. Fulgii de zăpadă să năpădească pământul, coborând mari din cerul cenușiu, fâlfâind în taină ca niște păsări misterioase, acoperind totul deopotrivă, potecile, copacii și pădurile.

Să ningă astfel trei zile neîntrerupt, până să se așeze peste tot grămezi de zăpadă moale ca puful, pernuțe numai bune pentru mult așteptata bătaie cu zăpadă. Casele să fie înzăpezite până la geamuri, iar din garduri să se mai vadă doar parii. Nicăieri să nu se mai zărească nici urmă de cărări!

Nimeni să nu cuteze să părăsească focul sobei din vatră; doar copiii să-și pună căciulile pe cap și să scoată săniile în mormanele de nămeți. Zgomotoși, ei să atace munții de zăpadă, croind galerii spre derdeluș, sau spre gardurile de uluci unde, când și când, să răsară iepuri și veverițe. Joaca să-i încălzească și să-i potolească doar când noaptea va veni, târziu.

Apoi, spășiți, să-și ia săniile de sfoară și să apară pe la geamuri cerșind intrarea în casă. Acolo, sub geamuri, să ticluiască, chicotind, năstrușnice urături.

Să li se dea voie să intre în casă, să se așeze cuminți pe laviță, în rând, băieți și fete, iepuri și veverițe, cu fețele înroșite de joacă, încălzindu-și piciorușele la focul zdravăn de lemne de fag din gura sobei.

Să le vezi apoi ochisorii strălucind de voie bună, în timp ce moșul, hâtrul moș, să le împartă daruri: nuci, covrigi calzi și felii îmbietoare de cozonac!...

Când vei întâlni o fată

Îmi place nespuse de mult să călătoresc, nu are nici o importanță cu ce anume, pe jos, cu bicicleta, cu sania sau cu avionul. Îmi place să văd frumusețile lumii înșirate în stânga și-n dreapta drumului meu nesfârșit.

Și nu mă opresc nicicând din mers, decât doar pentru a admira și mai mult frumosul pe care îl descopăr.

Am ajuns odată într-o țară pitorească, plină de livezi mândre și de oameni de treabă. M-am oprit lângă un măr umbros, care avea poame mari și frumoase. Un tânăr chipeș m-a văzut și mi-a dăruit un măr proaspăt cules din pom, minunat, jumătate roșu, jumătate auriu, și mi-a spus:

- Dăruiește, te rog, acest măr celei mai frumoase fete pe care o vei întâlni în drumul tău!...

- Mulțumesc! i-am răspuns. Așa voi face!

Am plecat mai departe. Am ajuns într-o altă țară cu ape înspumate scâldând țărături înalte. Acolo, pe ramura unui pin, am zărit o pasăre măiastră. Frumoasa pasăre purta în cioc o ramură veșnic verde, împodobită cu flori roșii. Zburând ușor spre mine, pasărea mi-a pus în mână acea delicată ramură cu flori, cântându-mi duios astfel:

- Oferă această veșnic vie ramură cu flori celei mai gingașe și mai romantice fete pe care o vei întâlni în calea ta!...

- Negreșit, așa voi face!...

Am plecat din nou la drum. În lunga mea călătorie am traversat în lung și-n lat lumea cea largă, până am ajuns într-o țară a Nordului, cu lungi și grele zăpezi. Cerul era întunecat, ninge cu fulgi mari, la nesfârșit. Eu însă visam fericit, în acel ocean nesfârșit de zăpadă.

Treceam încet peste pustiurile albe de ninsoare pufoasă. M-am oprit lângă o margine de pădure unde văzusem o vulpe argintie cu un pui foarte drăgălaș lângă ea. Când mă văzu vulpea cea albă îmi zise:

- Sunt bătrână și slabă! Omule bun, îți încredințez acest pui al meu care mi-e tare drag, dar pe care nu-l mai pot îngriji!...

- Și ce să fac cu el?...

- Te rog să-l dai în grijă fetei cu inima cea mai bună și mai milostivă pe care o vei întâlni în calea în călătoriile tale!...

- Se înțelege! Așa voi face!...

Am plecat și din țara zăpezilor. Iarăși am călătorit mult, mult de tot, fără să opresc undeva. Din timp în timp admiram jucăușul pui de vulpe din brațele mele, care mă privea și el cu ochii săi vioi și curioși, cu botișorul cel negru și cu urechile sale gri atât de nostime.

Am ajuns în drumurile mele într-o țară foarte îndepărtată, din Răsărit, cu oameni harnici și respectuoși. Acolo am zărit o grădină mică, minunată, îngrijită, în fața unei căsuțe care arăta ca în povești. M-am oprit la poarta acesteia.

O tânără nespuse de frumoasă se opri în grabă la poartă să vadă ce vești au sosit. M-a privit adânc în ochi, iar eu am simțit cum privirile ei mă fascinează.

Atunci am înțeles pe loc că ființa aceea, cu o figură de înger, cu fața luminoasă și cu buze delicate, era cea mai frumoasă, cea mai gingașă și mai romantică fată din

lume. Pe deasupra, avea o inimă bună și milostivă, cea mai milostivă din câte văzusem până atunci pe lume!

I-am oferit ei mărul cel frumos, jumătate roșu, jumătate auriu, ramura cea veșnic vie cu flori roșii, precum și simpaticul pui de vulpe argintie.

- Toate astea sunt pentru tine, i-am spus. Sunt daruri, pe care ți le trimite un tânăr chipeș, o pasăre măiastră și o vulpe polară!...

Fata fu surprinsă, dar nespuse de fericită privind daruri pe care i le adusesem.

Iar eu am plecat. De ce oare am plecat? De ce am părăsit poarta acelei mici dar simpatice căsuțe? Privisem, oare, îndeajuns minunatul chip de înger al fetei ca să-mi pot reaminti întotdeauna privirea ei luminoasă și surâsul ei curat? Voi mai ști altădată drumul spre acea frumoasă țară?

De atunci călătoresc într-una. Lumea, cu minunile ei, se înșiră de o parte și de alta a lungului meu drum. Iar toate gândurile și visele mele sunt de-a pururi acolo, la orizontul periplului meu nesfârșit...

Steaua Albastră

Seara, târziu, când păsările jucăușe așteptau în culcușul lor, când greierii începeau să țârie de zor și când broaștele din pârâu se întreceau în a scoate fel și fel de sunete - și mai ales Oak-Oak! Oak-Oak! - o fetiță frumoasă, Corina, ieșea în fața casei de la țară a bunicilor ei și se uita cu nostalgie spre bolta cerului, admirând fascinantă cupolă plină de constelații. Iar printre atâtea mii și mii de stele, mai mari sau mai mici, mai albe sau mai galbene, una singură era albastră, cea mai strălucitoare, cea mai frumoasă de pe cer.

Tot privind-o astfel, seară de seară, Corina o îndrăgi și ar fi vrut tare mult s-o atingă cu mâna și să se joace cu ea.

Pisoii ei favorit, văzând că ea întârzie mai mult ca de obicei pe afară, se strecură ușor din casă și se porni s-o caute. O găsi, se apropie torcând și începu să se joace pe lângă ea, mângâindu-i picioarele cu blănița lui albă și pufoasă, zburdalnic și bine dispus. O văzu pe Corina îngândurată și-i zise:

- Fetiță frumoasă, de ce ești tristă?... De ce te uiți așa de mult spre cer?

Corina își luă în brațe pisoii ei pufoși, îl mângâie și-i răspunse:

- Pisiu drag, vezi tu acolo, pe cer, steaua aceea frumoasă, mare și albastră? Așa de mult aș dori să o pot atinge, să o am în mâini și să mă joc cu ea! Ai putea tu, oare, pisiu drag, să te duci să mi-o aduci?

- Desigur, cum să nu! Așteaptă numai un pic!...

Plecă pisiu drag de lângă ea și se opri lângă un stâlp înalt, urcă pe el până sus, în vârful lui. De acolo se uită cu sfială în jur, privi cu ochii săi lucioși către cer, apoi începu să coboare de îndată.

- Fetiță frumoasă, îmi pare rău, nu pot urca mai sus de atât, și mai e mult până la steaua cea frumoasă!...

- Nu-i nimic, pisiu drag meu! Îți mulțumesc, totuși, că ai încercat!...

În seara următoare, fetița continuă să privească cu aceeași nostalgie bolta cerească, pe care scânteia din nou steaua albastră. În acest timp un porumbel, trezit nu se știe cum din somn, zbură pe deasupra casei și se așeză în vârful unui pom din grădină. Văzând-o pe fetiță așa de îngândurată, veni și se așeză pe o creangă mai aproape de ea.

Corina, descoperind porumbelul, cel cu aripile albe fâlfâind în noapte, se bucură nespun de mult și-i zise :

- Porumbelule drag, alb și frumos! Vezi, tu, steaua cea albastră, pe cer? Tare fericită aș fi de-ar putea cineva să mi-o aducă, să mă joc cu ea!...

Porumbelul, auzindu-i dorința, își ridică aripile imediat, zbură ușor pe deasupra fetiței în semn că înțelesese misiunea, apoi se ridică în sus, tot mai în sus. Zbură, rotindu-se în văzduh, micșorându-se ca un fulg, apoi ca un punct alb și, în cele din urmă, dispăru de tot pe înaltul cerului.

Trecuse mult timp de când plecă porumbelul, iar Corina îl mai aștepta încă, cu înfrigurare și nerăbdătoare. Porumbelul, după un zbor îndelungat, începu să simtă că nu mai are putere în aripi. Aerul, acolo sus, era rece, iar aripile îi înghețau. Ca să ajungă la steaua albastră nu ar fi putut. Așa că, hotărî să se întoarcă. Apăru iar pe cer, mai întâi ca un punct, apoi din ce în ce mai mare, până coborî și se așeză pe aceeași creangă de mai înainte.

Văzându-l, Corina înțelesese deja că nici el nu reușise să ajungă la steaua ei albastră. Dar rosti, totuși, vorbe de mângâiere către el:

- Nu fii dezamăgit, porumbel frumos! Îți sunt foarte recunoscătoare că ai vrut să mă ajuți!

Corina, însă, nu renunță să tânjească mai departe după minunata ei stea albastră de pe cer. Văzând-o astfel, într-o seară un băiețel din vecini care nu avea somn la ora aceea și stătea pe pragul casei sale, se înfățișă la gardul bunicilor Corinei și, văzând-o îngândurată, i se adresă:

- Ce faci, Corina?

- Ce-ți pasă? Mă uit la cer... Tu de ce nu dormi la ora asta?

- Dar ce găsești așa de interesant la cer? Întrebă din nou băiatul.

- Cum? Chiar nu vezi?... Steaua aceea albastră și frumoasă!... Ce mult mi-aș dori să o pot atinge, să o am în palme și să mă joc cu ea!...

- Mda! E ceva!... Asta mai zic și eu dorință! Dar, ia stai un pic...

Și băiatul vecinilor dispăru de la gard, dintr-odată, în mod misterios.

A doua, a treia și în următoarele câteva zile băiatul s-a închis în atelierul tatălui său și s-a pus pe treabă. Muncea cu sărg, îi trecuse prin cap să facă o mică navă cosmică, cu care avea de gând să plece în Cosmos până la steaua cea albastră. Și cum era priceput, nu trecu nici o săptămână și nava sa era gata de zbor.

Așa se face că, într-o seară, Corina auzi în grădina vecinilor pornind către cer un motorăș curios, apoi văzu o navă nu prea mare, cu aripi, care se ridică în sus pe deasupra livezii și urcă grăbită peste pomi și peste casele oamenilor, până dispăru în văzduh, apoi în înaltul cerului.

Trecuse o săptămână, poate mai mult, de când băiatul plecase în Cosmos cu nava sa și nu se mai auzi nimic de el. Până într-o zi însă, când în ograda ateriză o navă din care coborî eroul nostru, puțin palid, dar vesel și radios, ținând în mâini un obiect albastru, strălucitor și mare cât o minge! Toți copiii din împrejurimi s-au bucurat nespuse de mult și au fost fericiți să se poată juca cu mingea aceea albastră și strălucitoare.

Într-o seară însă, Corina, privind iarăși spre cer, a observat steaua ei albastră, neclintită de la locul ei, și i-a zis băiatului:

- Tu mi-ai adus mingea asta albastră, de lumină, spunându-mi că mi-ai adus steaua mea de pe cer... Totuși, de ce steaua albastră mai este încă la locul ei?

- Îți spun de ce: când am pornit spre ea, era mică, mică, cât un vârful de ac. Apoi, pe măsură ce m-am apropiat de ea, steaua a început să crească din ce în ce mai mult, cât o minge, apoi cât un munte, cât Pământul! Și încă tot mai creștea. După aceea a început să frigă, ca un foc puternic, de nu mă mai puteam apropia mai mult... Dându-mi seama că tu n-ai s-o poți ține în palme ca să te joci cu ea, am renunțat la această idee și m-am reîntors pe Pământ. De aici ți-am cumpărat însă ceva asemănător, dar util: mingea aceea albastră și frumoasă cu care poți să te joci cât vrei...

Corina îi zâmbi recunoscătoare:

- Abia acum înțeleg totul! Îți mulțumesc din inimă pentru devotamentul tău! Îți mulțumesc nespuse de mult și pentru frumosul dar pe care mi l-ai făcut!...

Diamante în zăpadă

Încă de dimineață, de cum văzusem soarele luminând peisajele de basm de afară, mi-am zis: “Nu se poate, azi trebuie să ieșim neapărat afară !”.

Așa că, spre amiază, când s-a făcut cald și frumos, o îndemn pe fetița mea, Corina, care se afla în acele zile în vacanță de iarnă:

- Hai să ne îmbrăcăm și să facem o plimbare afară, prin zăpadă!...

- Da, tăticule! Ce bine-mi pare!...

Ieșim din casă în plină feerie a peisajului de iarnă de la munte. În ultima noapte ninsese din abundență, încât toate pajiștile de pe muntele pe care era situată casa noastră, precum și poienile și toți munții din jur, deveniseră încărcate de bogate plăpumi de ninsoare pufoasă și albă, dând farmec lucrurilor banale din jur, împodobind cu puf alb crenguțele golașe ale pomilor și punând căciuli pe vârfurile stâlpilor ori așternând perne moi pe câmp și pe cărări.

Mai impresionante decât toate păreau a fi cerul albastru-luminos, dar și acele steluțe, cu miile, zămislite de ger în cursul nopții din cristalele fulgilor de nea. Nu ne puteam sătura admirând peisaje feerice create de câmpul alb pe care străluceau diamantele ca un tezaur de vis, lumini care apăreau și dispăreau la fiecare pas din calea noastră.

Corina pășea alături de mine prin zăpada pufoasă, iar ochii ei îmi păreau la fel ca două diamante în lumina soarelui, sclipind sub sprâncenele ei negre și lungi.

- Corina, știi că acest câmp de zăpadă seamănă cu blana unui urs alb uriaș?

- Poate mai degrabă cu blănița moale și albă a unui iepure de rasă!...

- ...Aleasă?...

- ...Da, cea mai aleasă!...

Urcăm sus spre creasta muntelui, răzbind cu greu prin omăt, călcând pe acolo pe unde ar fi trebuit să fie cărarea.

-Tăticule! Ce sunt urmele astea?...

- ...Astea?... Hm!... Trebuie să fie niște urme de iepure. Uite cele două lăbuțe din față, iată-le și pe cele din spate... apoi iar două lăbuțe din față... Tip-Tip!... Tip-Tip!...

Începem să sărim și noi amândoi precum iepurele. În sfârșit, ajungem pe culmea muntelui. Ce spectacol! Ce frumuseți emoționante! Pretutindeni spinările munților, copacii pădurilor, casele din sat, stogurile cu fân, totul și toate erau acoperite din belșug cu zăpadă, albă și pufoasă, imaculată. Pe lângă casele sătenilor se vedeau oile și vitele hrănindu-se cu fânul smuls din căpițe. Se vedeau și cărările făcute de oameni ca să ajungă la izvoarele de apă. Iar pe vârful muntelui era un pâlci de pini roșcați, cu ramurile atârând de poveri grele de omăt. Și peste tot, deasupra noastră, se întindea un cer albastru, un albastru din cel mai luminos!

- Uite o veveriță, tată! exclamă veselă Corina.

Avea dreptate. Pe ramurile înalte a doi pini din apropiere se jucau două veverițe, fugărindu-se una pe cealaltă să-și fure un con de pin. Crengile de zăpadă se scuturau și umpleau pinii de o perdea de zăpadă.

- Ce drăgălașe sunt!... Uite ce cozi stufoase au!... Și mai au câte un petic alb de blăniță sub piept, vezi?!...

- Da, Corina! Ce lucruri frumoase a creat Dumnezeu ca noi să ne bucurăm sufletul cu ele!...

Chiar așa și era, totul era încântător în jurul nostru. Mai încolo zărim niște urme de lăbuțe de vulpe în zăpadă. Semănau întrucâtva cu cele ale unui câine, doar că erau cu mult mai mici.

- Uite și un iepure! strig eu Corinei, arătându-i o siluetă cenușie căznindu-se să facă salturi prin zăpada pufoasă spre poiana din vale, de lângă pădure.

- Vai, sărăcuțul de el! Ce anevoie sare prin zăpadă!...

- Hai să-l prindem, vrei? o îndemn eu pe Corina.

- Glumești, tată? Ce, chiar așa de ușor se prinde un iepure?...

Și astfel am petrecut minunat în mijlocul acelor peisaje mirifice de iarnă, de basm, de nu ne mai înduram să plecăm de acolo.

De la o vreme mă surprinde faptul că nu mai aud deloc glasul Corinei. Când mă uit spre ea, îi văd lacrimi în ochi.

- Ce-i cu tine, Corina?

- Mă ustură degetele de la mâini... mi-e frig...

- Frig? Dar mânușile unde-ți sunt?

- Nu știu, cred că le-am pierdut!...

Abia atunci mi-am dat seama că mănușele Corinei sunt reci ca niște țurțuri de gheață. Tot atunci am descoperit că ea nu-și luase flaneluța de lână, cea care i-ar fi ținut atât de cald, pe sub paltonaș. Ce mai puteam să fac? Mi-am scos puloverul și am înfoclit-o în el. Mi-am scos și fularul și i-am acoperit mâinile amândouă, după ce, mai întâi i-am încălzit bine degetele în palmele mele.

- Hai să ne întoarcem acasă, îi zic. Ne ajunge cât am stat! O să mai venim și mâine!

Ne-am întors pe urmele din zăpadă pe care le făcusem chiar noi când urcaserăm pe munte. Ne-a întors pe aceeași cale și cu gândul că poate vom găsi mânușile pierdute de Corina. Într-adevăr, cam pe-acolo pe unde văzuserăm urmele vulpii prin zăpadă, am găsit o mănușă. Pe cealaltă însă, nicăieri. Găsim în schimb alte urme proaspete ca de vulpe.

- Te pomenesti că vulpea a furat mănușa pe care n-o mai găsim! zise Corina.

Ne luăm după urmele cele proaspete ale vulpii. Ici, colo se vedeau și urme de țopăieli prin zăpadă, ca și cum vulpea se tolănise pe alocuri. Pesemne se jucase o vreme, fericită, cu mănușa Corinei. Mai încolo urmele se pierdeau spre un tufiș. Dar mănușa nu se vedea. Totuși, într-un loc în care zăpada era mai bătătorită, am observat că o grămăjoară care ascundea ceva.

- Nu cumva aici a ascuns vulpea mănușa, așa cum are ea obiceiul să-și ascundă și prada?! întreb eu, aproape sigur pe victorie.

Dezgropând zăpada în acel loc, iată că descoperim mult căutata mănușă a Corinei. Dar biata mănușă arăta jalnic: era mototolită și zdrențuită de nu mai aveai ce face cu ea. Probabil din joacă, vulpea a tot tras de ea până a ajuns o zdreanță!

Ne întoarcem tăcuți către casă. Corinei îi dădură lacrimile în ochi din cauza mănușii pierdute.

- Vezi, Corina, așa se întâmplă când nu ai grijă de lucrurile tale! Nici flaneaua ta cea caldă nu ai luat-o de acasă!...

- De ce mă faci pe mine vinovată? Nu era datoria ta să ai grijă de mine?

- E adevărat, totuși, acum ești o fată destul de mare, ești școlăriță, trebuie să te înveți să ai singurică grijă de lucrurile tale și de felul în care te îmbraci!...

Se făcuse rece de-a binelea. Iarna ziua e scurtă, soarele se înclina deja spre apus. Se simțea deja răcoarea după-amiezii când, deși soarele mai strălucea încă, era

totuși un soare din acela “cu dinți”. Acasă, de bună seamă, ne aștepta căldura unui foc de lemne de fag, dar și niște turte dulci scoase proaspăt din cuptor de bunica!

CUPRINS

CUPRINS.....	1
Toamnă la Voroneț	3
Eternele visări	5
Cântecul meu favorit.....	17
Elegie de April	19
Imagini	22
Elegii pe Tabla de Șah	23
Vis în zi de vară	24
Cum să fie zăpada	25
Când vei întâlni o fată.....	26
Steaua Albastră	28
Diamante în zăpadă.....	30
CUPRINS.....	33